

Menighedsraadene, og følgelig maa denne anden Ordning bestaa deri, at denne Aarsag fjernes. Jeg maa sige, at jeg har al Respekt for Jordlovsudvalgets Forstand paa Udstykning, men naar man mener at skulle give Raad med Hensyn til de sønderjydske Præstegaardsjorder, saa tror jeg, at Jordlovsudvalget er kommet noget udenfor sin Kompetence. Det Spørgsmaal vedkommer ikke Jordlovsudvalget; det er Jordlovsudvalgets Opgave at udstykke den Jord, der er til Raadighed, men at udtale sig om Forhold med Hensyn til sønderjydske Præstegaardsjorder det havde Jordlovsudvalget ingen Kompetence til, for det havde ingen Evne til at udtale sig om det egentlige Stridsspørgsmaal, som er Grunden til hele denne Udvikling, nemlig Ejendomsforholdet.

Derfor kan jeg ikke tillægge dette Svar fra Jordlovsudvalget saa stor Betydning, som den højtærede Minister aabenbart gør. Jeg havde haabet, at den højtærede Minister havde valgt en helt anden Fremgangsmaade. Ministeren vidste nemlig udmærket godt, at det var Befolkningens Opfattelse af denne Ejendomsret, som var Grunden til den Udvikling, der kom nede i Sønderjylland, og da synes det mig, at den højtærede Minister kunde have afæsket det juridiske Fakultet et Responsum om Forholdet med Hensyn til Præstegaardsjorderne, saa havde Ministeren nemlig kunnet give Rigsdagen en Vejledning i dette Spørgsmaal. Meningen med Bemærkninger til et Lovforslag maa jo dog være den, at de kunde være en Vejledning for Tingets Medlemmer. Det Svar, som Jordlovsudvalget har givet, kan ikke i nogen Maade være Tinget til Vejledning, det kunde derimod et Responsum fra det juridiske Fakultet have været, og derfor beklager jeg, at den højtærede Minister ikke er kommet paa denne Tanke, den laa ret nær, da man fra sønderjydske Side havde henstillet, at der blev foretaget en saadan juridisk Undersøgelse.

Den anden Begrundelse, som den højtærede Minister fremførte i sin korte Tale ved Lovforslagets Foelæggelse, var, at Loven af 1919 har virket tilfredsstillende i det øvrige Land, og derfor skal den ogsaa gennemføres i Sønderjylland. Nu ved jeg ikke, hvor udbredt denne Tilfredshed er i det øvrige Land med Loven af 1919; jeg kan jo nok tænke mig, at de Husmænd, der har faaet Jord efter denne Lov, føler sig ret tilfredse, men saa vidt jeg har forstaaet den øvrige Del af Befolkningen, naar jeg har haft Lejlighed til at tale med dem

om dette Spørgsmaal, har man ikke været saa særlig tilfreds. Tværtimod har jeg mange Beviser paa, at der er en udbredt Utilfredshed med Loven af 1919, og jeg skal her henviser til en Udtalelse af den Kirkeminister, der har gennemført denne Lov. Den daværende Kirkeminister fortsatte i det Citat, som det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) læste op, med at beklage, at man i det gamle Land var gaaet denne Vej med Præstegaardsjorderne. Denne Opfattelse, som Hr. J. C. Christensen gjorde gældende som Kirkeminister i 1922, er jeg ikke et Øjeblik i Tvivl om deles af meget store Kredse i den danske Befolkning.

Det er muligt, at der er Tilfredshed mellem Husmændene, i Befolkningen i al Almindelighed er der ingen Tilfredshed med Loven af 1919. Jeg ved ikke, om den højtærede Kirkeminister har mærket til nogen Tilfredshed blandt Præsterne med Loven af 1919; det skulde glæde mig overordentligt, om den højtærede Kirkeminister kunde give en fyldestgørende Forklaring af, om ogsaa Præsterne havde fundet sig tilfredsstillende ved denne Lov af 1919. Efter min Mening har de det ikke, og det forekommer mig, at de har haft al Grund til at være utilfredse med denne Lov.

En Ting er nu i hvert Fald sikker: hvorledes man end ser paa dette Forhold paa denne Side Kongeaaen, saa kan den højtærede Minister ikke være i nogen som helst Tvivl om, hvordan man vil opfatte Sagen Syd for Kongeaaen. Svaret foreligger i den Protestskrivelse, som der gentagne Gange har været refereret til. Man kan være ganske overbevist om, at dernede strækker Utilfredsheden sig ikke blot til de Klasser, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen mente, at Menighedsraadene udgaar fra, men den strækker sig langt ind i Arbejderbefolkningen og langt ind i Husmændenes Rækker.

Det kan man være ganske overbevist om, og det er ikke saa underligt. Thi naar denne Sag analyseres til Bunds, er der ingen Tvivl om, at den Fordel, som det i Virkeligheden er for de Husmænd, der faar Jorden paa disse billige Vilkaar, maa alle andre i Landet betale for i Form af højere Kirkeskatter. Hvis man har lagt Mærke til det Andragende, der er indkommet fra Præsterne om en ny Lønningslov, kan jo intet Menneske være i Tvivl om, at det betyder i sidste Instans højere Kirkeskat. En af de medvirkende Aarsager til, at Kirkeskatten stiger, er i Virkeligheden denne Lov af 1919, og derfor er det jo ikke underligt, at vi fra vor Side stritter imod.